

DE VERDWENEN
WALVIS



HANNAH GOLD

DE VERDWENEN WALVIS



Met illustraties van Levi Pinfold

'VOLT

Amsterdam 2023



Voor Chris, mijn oceaan en mijn wereld



HOOFDSTUK EEN

Aankomst

Het eerste wat Rio Turner opviel toen hij de aankomsthal van de internationale luchthaven van Los Angeles binnenstapte was de herrie. Luchthavens waren nooit gemaakt om stil te zijn, maar dit gigantische, uitgestrekte monster leek wel een voetbalstadion met allemaal brullende toeschouwers.

Het tweede wat hem opviel was zijn oma.

Hij had haar vijf jaar geleden voor het laatst ge-

zien, maar Rio herkende haar meteen. Ze torende boven iedereen uit in haar glimmende, turquoise jumpsuit, droeg een bril met een breed, zwart montuur en ze had een dikke bos wit, springerig haar.

Ze keek een poosje om zich heen en het duurde even voordat ze hem zag staan. ‘Rio?’ vroeg ze. ‘Jij bent het toch, hè?’ Ze bleef vlak voor hem staan. ‘Ik herkende je bijna niet. Je bent zo...’

Haar stem stierf weg en Rio vroeg zich af met welke woorden ze die zin had willen afmaken. Hij ging er hoe dan ook niet naar vragen. In plaats daarvan sloeg hij zijn armen over elkaar en drukte ze beschermend tegen zich aan.

‘Je bent dus goed aangekomen.’ Ze praatte haastig verder, met in haar ogen een blik vol emoties die hij niet kon plaatsens. ‘Ik ben zó blij dat je er bent.’

Vervolgens sloeg ze haar armen om hem heen voor een omhelzing. Het was niet het soort knuffel dat hij gewend was – een stevige, warme, fijne knuffel. Dit was een hoekige, harde omhelzing vol puntige ellebogen en een sterke pepermuntgeur. Rio telde tot drie voor hij er niet meer tegen kon. Toen maakte hij zichzelf los.



‘Rio?’ vroeg ze aarzelend, met twee opvallend rode vlekken op haar wangen. ‘Het is een hele tijd geleden en ik begrijp ook wel dat dit voor jou allemaal heel erg vreemd moet zijn, maar ik wil dat je je thuis voelt zolang je bij mij bent. Ik ben tenslotte je oma.’

Rio, die zijn ogen tijdens de laatste delen van haar toespraak op de grond had gericht, keek verast op. Ze had kerstkaarten en verjaardagskaarten ondertekend met ‘Van oma’, dat wel. Maar hij kon zich werkelijk niemand voorstellen die minder op een oma leek dan zij. Vooral niet vergeleken met zijn andere oma, die pantoffels met dikke rubberen zolen droeg en hem het liefst ‘kuikentje’ noemde, ook al had hij nog nergens een spoor van veren of een snavel bij zichzelf kunnen ontdekken. Nee, deze persoon voelde helemaal niet als een oma, en hij nam zich dan ook stiekem voor om haar aan te spreken bij haar voornaam, Fran.

Toen hij geen antwoord gaf, wreef ze in haar handen, ook al was het niet koud. ‘Tja, ik denk dat we dan maar beter kunnen gaan.’

Rio sloeg haar aanbod om zijn koffer voor hem te dragen af – dat kon hij prima zelf – en liep achter haar aan naar de uitgang. Op de parkeerplaats

bleef ze staan bij een auto met vierwielaandrijving waar een dikke laag stof en vuil op zat.

Hij klom op de rijdersstoel, trok zijn gordel naar voren om hem vast te klikken en beet op zijn lip. Hij negeerde het plotselinge, dringende gevoel dat hij naar de wc moest.

Alsof ze zijn ongemak voelde, draaide Fran zich naar hem toe. Ze leek iets te gaan zeggen. Maar weer kwamen de woorden niet over haar lippen. In plaats daarvan schraapte ze haar keel. 'Ik... Ik vind het heel erg, van je moeder.'

Rio voelde opeens hete tranen in zijn ogen prikken en hij wreef snel over zijn gezicht in de hoop dat ze dat niet had gezien. Om een verder gesprek te vermijden, staarde hij strak uit het zijraam naar buiten. Na een ogenblik draaide ze de sleutel ruw om in het contactslot om de motor te starten, en ze reden weg.

Californië was de plek waar Rio's moeder was geboren en opgegroeid. Ze was nauwelijks twintig toen ze wegging, eerst met een studiebeurs muziek naar New York en na haar afstuderen vertrok ze naar het London Philharmonic Orchestra in Engeland. In al die jaren was ze maar één keer te-

ruggekeerd naar huis en had ze de kleine baby Rio meegenomen.

Het was zo lang geleden dat hij zich er niets van herinnerde.

Maar technisch gezien was hij door zijn moeders afkomst dus half Amerikaans. Ook al was dat een kleine helft, want hij had alle elf-en-eenkwart-jaar van zijn leven in Londen gewoond en sprak dan ook met een overduidelijk Brits accent. Deze exotische wereld zo heel ver weg, vol eindeloze zonneshijn, hoge, wiegende palmbomen en gouden zandstranden had hem altijd een soort droom geleden. Als hij heel eerlijk mocht zijn, had Rio bijna zijn hele leven ernaar uitgekeken om hier ooit weer eens naartoe te gaan.

Maar niet op déze manier.

Hij deed het raampje van de auto open en ademde diep in om de Californische lucht op te snuiven. Helaas was de snelweg daar niet de meest geschikte plek voor. Rio hoestte en proestte het uit en voelde de smog in zijn longen kleven.

Dus dít was Californië? Alles was hier zo gróót. De auto's, de verkeersborden, de gebouwen... zelfs de lucht, die als een uitgestrekte indigokleurige stilte boven hun hoofd hing. Het was

net alsof iemand de auto had opgepakt en in een wereld vol reuzen had neergezet. Londen was ook een grote stad, maar dat voelde toch heel anders dan Los Angeles.

Mama had altijd al gezegd dat Californië anders was. Rustig, vredig. Dat hier een sfeer hing die Rio wel zou aanspreken. Dat...

Hij deed het raampje snel weer dicht. Hij deed zijn best de pogingen van zijn oma om een gesprek aan te knopen te negeren en sloot zijn ogen, zodat hij kon doen alsof hij zich nog steeds in een universum bevond waarin zijn moeder hem niet naar de andere kant van de wereld had gestuurd om een hele poos door te brengen met iemand die hij nauwelijks kende.



HOOFDSTUK TWEE

Oceaanbaai

Op een gegeven moment moest Rio in slaap zijn gevallen, want het eerstvolgende wat hij merkte was dat de auto tot stilstand was gekomen. ‘We zijn er,’ had zijn oma gezegd. ‘Welkom in Oceaanbaai.’

De avond was inmiddels gevallen en hij moest een paar keer knipperen om er zeker van te zijn dat zijn ogen hem niet bedrogen. Oceaanbaai bevond zich ongeveer een uur ten noorden van L.A.,

maar hij zag de rest van de kleine kustplaats op dit moment nergens. Zijn oma woonde aan de rand van het stadje en het maanlicht viel op een enorm, grillig strandhuis dat helemaal van hout was. Het was een rommelig bouwwerk van drie verdiepingen van diverse op elkaar gestapelde vormen en van top tot teen geverfd in een lichte pastelgroene kleur. Zo vlak bij het huis voelde Rio iets gebeuren in zijn lichaam. Alsof het gebouw magische, genezende krachten had en zelfs de ruwste randen in hem nog kon gladstrijken.

Hij wreef in zijn ogen. Het appartement waarin hij samen met zijn moeder woonde was zo klein dat het zich waarschijnlijk een keer of zes in dit huis zou kunnen proppen.

‘Het is best mooi, vind je niet?’ mompelde Fran met iets van trots in haar stem.

Maar als hij het huis inderdaad bijzonder vond, dan was het lawaai dat hij hoorde zodra hij uitstapte alweer een volgende bijzondere ervaring. Het was een groots en machtig gebrul. Het soort geluid dat alleen iets buitengewoon krachtigs kan produceren.

Dit was het gebulder van de oceaan.

Rio had een hekel aan harde herrie, maar hij

merkte tot zijn grote verbazing dat dit geluid heel anders was. Hij voelde de kracht ervan zo zijn lichaam binnendringen, en opeens be kroop hem een intens verlangen om dat gevoel helemaal naar binnen te zuigen tot diep in zijn buik, om zo de strakke knoop van pijn los te wrikken die zijn borst beknelde.

‘Je hebt straks alle tijd om het strand te verkennen.’ Fran gebaarde dat hij naar het trapje voor de deur moest komen. ‘Kom eerst maar mee naar binnen.’

Met tegenzin liep hij achter haar aan door de brede hal naar de keuken. In tegenstelling tot thuis hingen hier geen foto’s, geen tekeningen die hij op school had gemaakt of boodschappenlijstjes lukraak aan de muur. Er stonden niet eens vuile bekers of gebruikte borden op het aanrecht, er lagen geen half opgegeten gemberkoekjes. In plaats daarvan zag hij een ruimte vol blinkende stalen apparaten die zo fel glommen dat hij zijn eigen spiegelbeeld erin kon zien: een dunne, bleke jongen met een behoedzame uitdrukking op zijn gezicht en een bos warrig lichtbruin haar dat zich nooit netjes liet kammen, hoe hard hij ook zijn best deed. Het enige beetje kleur was zijn favorie-

te gele T-shirt, dat zijn moeder hem op zijn vorige verjaardag had gegeven.

Een paar ogenblikken later zette Fran een bord met een dampende hoeveelheid eten voor hem neer. ‘Groentechili. Die had ik van tevoren klaargemaakt, volgens mijn eigen geheime recept. Eet maar lekker op.’

‘D-Dank je,’ stamelde Rio, die er een hekel aan had dat zijn stem zo onvast klonk als hij nerveus was. Het enige wat hij van zijn oma wist, was dat ze ooit ergens schoolhoofd was geweest, dat ze haar hele leven al in Oceaanbaai woonde en dat ze met een Amerikaans accent sprak.

Terwijl hij at, zat ze aan de andere kant van de keuken uitvoerig tegen hem te kletsen. ‘Ik dacht dat ik je morgen wel een rondleiding door Oceaanbaai kan geven,’ zei ze. ‘Misschien kunnen we gaan winkelen, of... Of misschien kan ik je de haven wel laten zien, of kunnen we de vuurtoren bezoeken! Als je boven staat, heb je kilometers en kilometers uitzicht, alle kanten op. Het is een prachtige plek. Of, als je moe bent, kunnen we ook gewoon even samen een strandwandeling maken.’

Ze keek hem met een verwachtingsvolle blik over de rand van haar bril aan.

De woorden die Rio zo graag wilde uitspreken bleven in zijn keel steken. Dat hij hier niet naartoe was gekomen om lol te maken of te gaan winkelen, dat hij al helemaal niet was gekomen om tijd door te brengen met iemand die geen enkele rol in zijn leven had gespeeld toen hij haar het hardst nodig had gehad.

Gelukkig werd zijn oma afgeleid doordat een witte langharige kat met een zwart plukje boven zijn linkeroog de keuken binnenwandelde en zijn aanwezigheid kenbaar maakte met een klaaglijk mi-auw.

‘Piraat! Daar ben je! Zal ik je even voorstellen aan onze gast?’

De kat leek het niet bijzonder interessant te vinden om Rio te leren kennen, maar toch voelde de jongen iets in zijn binnenste ontspannen. Hij had altijd al een huisdier willen hebben, al was het maar een hamster, maar dat was tegen de regels van de flat waarin ze woonden. Hij bukte zich om de kat achter zijn oren te kriebelen en werd beloond met een luid gespin.

‘Dit is mijn kleinzoon, Rio. Hij is helemaal uit Londen hiernaartoe gekomen voor de vakantie. Wil je even gedag zeggen?’

Rio wist niet goed of het te maken had met het suffe stemmetje dat ze tegen Piraat gebruikte – zo'n stemmetje dat volwassenen ook opzetten tegen een kleuter – of met het feit dat hij uitgeput was na de twaalf uur durende vlucht, of met de manier waarop ze het woord 'vakantie' gebruikte. Misschien was het wel alles bij elkaar. Hoe dan ook, de woorden barstten los uit zijn binnenste voor hij ze kon tegenhouden: 'Het is geen vakantie! Ik ben hier niet voor mijn plezier! Ik ben hier alleen maar omdat het móét!'

Fran deed haar mond open en sloot hem weer. Rio dacht dat ze iets zou gaan zeggen, maar ze joeg alleen Piraat van tafel en begon toen de witte haartjes van zijn vacht van haar jumpsuit te plukken.

De rest van de maaltijd bleef het stil.

Toen het bedtijd was, liep Rio achter zijn oma aan een krakkemikkige houten trap op naar boven. Hij kon de oceaan zelfs door de muren heen horen ruisen. Nadat ze hem de badkamer had getoond – met daarin de grootste douche die hij ooit had gezien, waar waarschijnlijk wel twee olifanten in pasten – ging ze voor hem uit een volgende trap op naar de bovenste verdieping van het huis.